

ஜநவிநோதிநி.

Janavidhini.

A POPULAR MAGAZINE

OF

AMUSING AND INSTRUCTIVE INFORMATION
IN TAMIL

(ILLUSTRATED.)

1888.

அன்பளிப்பு. திரு. க. சுப்பிரமணிய ஐயரவர்கள்.

MADRAS:

PUBLISHED BY THE MADRAS SCHOOL BOOK AND
LITERATURE SOCIETY, AND SOLD AT THE
DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

CONTENTS.

<p>The uncertainty of Riches.— Solon and Croesus..... 1</p> <p>The largest Tree in the World..... 8</p> <p>Difference of Opinion..... 9</p> <p>Industry and Application.— The Industry of Demosthe- nes..... 13</p> <p>Truthfulness is natural to Man and is an indispensable Element of Society..... 18 & 31</p> <p>Brain-work and how to con- duct it..... 22</p> <p>Character of a Miser..... 23</p> <p>The Industrial Arts and Educated Hindus..... 25</p> <p>Wisdom is all-powerful..... 34</p> <p>Anger and its serious effects.. 38</p> <p>Paper Manufacture in India... 43</p> <p>Agriculture..... 49 & 73</p> <p>A wonderful Phenomenon of the Brain..... 53</p> <p>Time and its measurement.... 54</p> <p>The merchant and his money. 58</p> <p>The physical features of the Sun..... 64</p> <p>What is Charity?..... 69 & 91</p> <p>The physical features of the Moon..... 77</p> <p>The Hen and her Eggs..... 82</p> <p>"There is a tide in the affairs of men"..... 86</p> <p>An easy means of quenching thirst..... 94</p> <p>How to save oneself when thrown into water..... 95</p> <p>He is respected who respects others..... 95</p> <p>The Ancient Hindus and Fe- male education.—A dia- logue between a Professor and a Student..... 97 & 121</p>	<p>How are Land and Sea breezes caused?..... 102</p> <p>The Severity of Poverty..... 104</p> <p>Hindu Music..... 109, 183 & 236</p> <p>The Ancient Kings of India and their idea of Justice... 112, [127 & 162</p> <p>Rise and Progress of the Art of Writing..... 116 & 137</p> <p>A word to Merchants..... 119</p> <p>Why does not God grant us all that we pray for?..... 119</p> <p>The Merchant and the Robber. 125</p> <p>There is no one that knows every thing, nor is there any one that knows absolutely nothing..... 132</p> <p>Indian manures..... 140</p> <p>The Vagaries of Man's appe- tite..... 142</p> <p>Which is of the greatest bene- fit to his Country—The Warrior, the Statesman, or the Poet?—A discussion among three Princesses..... 145</p> <p>The Emperor of Germany and the Shepherd boy..... 157</p> <p>The Merchant and his dog.... 160</p> <p>Acknowledgment of Error the mark of a noble Mind..... 166</p> <p>News..... 168, 191, 216, 239, [262 & 288</p> <p>Belief and its wonderful ef- fects.....</p> <p>The poor Man and his Horse..</p> <p>Ceremonies of the Chinese..</p> <p>The foolish farmer and greedy goldsmith...</p> <p>The Life of a Bear..</p>
--	---

Does Morality increase with Learning? :—A discussion between a Logician and a Philosopher in the presence of a Sovereign.....	193	The King, the Queen and the Hermit.....	2
He who devotes himself to Mammon - worship cannot place his affections on anything else.....	208	Some of the commonest Causes of Diseases in Indian Towns and Villages.....	244
The Origin of Language.....	212	Do you want Employment?....	250
The Advantages of Early-Rising.....	214	[& 278	
What are the effects of intercourse with Foreigners?....	217	Wild men and Wolf-children	255
[& 241		[& 275	
Society indispensable to Man.	228	The Covering of different Animals and their modes of Defence in times of danger....	259
'Doing' is difficult and 'saying' is easy.....	232	Love of Praise.....	265
Properties of the Milk of different Animals, and how to use each kind as food for children.....	235	Beauty in Woman is often a source of misery to her.....	269
		Ice and its wonderful Phenomena.....	284
		An interesting anecdote in connection with Shakespeare	287

செல்வநிலையாமை.—லோலனும் சி ரீலலும்.....	1
உலகத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்கு ள் மஹா பெரிய விருட்சம்.....	8
அபிப்பிராய பேதம்.....	9
விடாமுயற்சி.—ஈமாஸ்தெளில் எ ன்பவருடைய விடாமுயற்சி.....	13
வாய்மை மனிதனுக்கு இயல்பான குணமென்பதும், ஜனசமூக வா ழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததெ ன்பதும்.....	18 & 31
மூலவிஞ்ஞலாகத்தக்க வேலையும் அ தை நடத்தும் விதமும்.....	22
உலகத்தினும்.....	23
கைத்தொழில்களும் கல்விப்பின்பு இத்துக்களும்.....	25
வியேகத்தினாலாகாததில்லை.....	34
கோபமும் அதனாலாகிய தீமைக ளும்.....	38
இத்தியாலில் காதிதருசெய்வது.....	43
விவசாயம்.....	49 &
மூலவிடின் ஓர்வித விசித்திரம்.....	53
காலமும் அதை அளக்குங் கருவிக ளும்.....	54
வணிகமும் அவன் பொருளும்.....	58
சூரிய பிம்பவட்சணம்.....	64
தருமம் என்பது யாது?.....	69 & 91
சுத்திர பிம்பவட்சணம்.....	77
கோழியும் அதன் மூட்டையும்.....	82
காலாணுகலத்தில் தான் காரியசித் தியாகும்.....	86
தாக்கதைத் திர்த்துக்கொள்வதற்கு ஓர் கலப்பான மாரீகம்.....	94
தண்ணீரில் வீழ்த்தவன் தப்பித்துக் கொள்வதெப்படி?.....	95
“பெருமைபுக்கு சிறுமைபுத் தான்ற ரயருமே”.....	95
பூர்வீக இத்துக்களும் பெண் கல்வி யும்—ஒரு ஆசிரியருக்கும் வித்தி யார்த்திக்கும் நடந்த சம்பா ஷணம்.....	97 & 121
நிலக்காற்று கடற்காற்று உண்டா வது எப்படி?.....	102
“கொழுதுகொழுது வறமை கொ ழுது”.....	104
இத்துக்களின் சங்கீதசாஸ்திரம்... [183 & 236	109,

இத்து தேசத்தப் பூர்வீக அரசர்க ளும் அவர்களுடைய நீதியும்.....	112, 162
[127 & 162	
விபியின் பூர்வ உற்பவமும் அதன் அபிவிருத்தியும்.....	116 & 137
வர்த்தகருக்கு ஓர்மொழி.....	119
தாம் கேட்பதைபெல்லாம் கடவுள் தமக்கு ஏன் கொடுக்கிறதில்லை... வர்த்தகனும் திருடனும்.....	119 125
“எல்லாமறிந்தவரும் ஏதுமறியாத வருமில்லை.....	132
இத்ததேசத்தின் எரு.....	140
மனிதர் மனோபிராந்தியால் தாடித் திரியும் ஆகாரபேதங்கள்.....	142
சுத்தவீரன், அமைச்சன், கவிவாண ன் ஆகிய மும்மூவரில் தன் நாட் டுக்குப் பெரும் பிரயோசனத் தை விளப்பவன் எவன்?—மூன் று இராஜ புத்திரிகளுக்குள் நட ந்த தார்க்கம்.....	145
ஜெர்மனிதேசத்துச் சக்கிரவர்த்தி யும் ஆயுமேயுக்கும் சிறுவனும்... வர்த்தகனும் அவன் நாயும்.....	167 160
குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்வது பெ ருத்தன்மைக் கடையாளம்.....	166
சமாச்சாரம். 168, 191, 216, 239, 262 & [288	
தம்பிக்கையும் அதனால் விளையும் வி சித்திரங்களும்.....	169
எனியவனும் அவன் குதிரையும்... சைனாதேசத்தவருடைய மரியா தைக் கிரமங்கள்.....	174 176
அவிவேகக் கிருஷிகளும் அதியா சைத் தட்டாளும்.....	179
ஓர் சரடியின் கதை..... 186, 204, 223, [247 & 281	
கல்விபறியு அதிகரிக்குத்தோறும் ஒழுக்கமும் அபிவிருத்தியாகின் றதா?—ஓர் அரசன் சமூகத்தில் தார்க்க சாஸ்திரியாருக்கும் தத் துவ சாஸ்திரியாருக்கும் நடந்த வாக்குவாதம்.....	193
பொருளில் பேராசையுள்ளவனுக்கு பாராசையும்மில்லை.....	208
பாஷையின் உற்பத்தி.....	212
அதிகாணியில் எழுந்திருப்பதனால் உண்டாகும் பயன்.....	214

உத்தியோகம் வேண்டுமா ?.	250 & 245
காட்டுமனிதர்களும் ஓதாய்க் குழந்தைகளும்.....	255 & 275
நானுவீத இந்துக்களின் மேற்போர்வையும் ஆபத்தான வேளையில் அவை தப்பித்துக்கொள்ளும் விதமும்.....	259
புகழ்ச்சி விருப்பு.....	265
அழகே பெரும்பாலும் அரிவையரை அல்லற்படுத்தும்.....	269
பனிக்கட்டியும் அதன் விசித்திரங்களும்.....	284
ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றிய ஒரு வினோத விருந்தாந்தம்.....	287
மனிதனுக்கு ஜனசமூகவாழ்க்கை இன்றியமையாதது.....	228
சொல்வதெளித செய்தலரிது.....	232
நானுவீத இந்துக்கள் பாவின் குணங்களும் அவற்றைக் குழந்தைகளுக்கு உபயோகிக்கும் விதமும்.....	235
அரசனும் அரசியும் சந்தியாசியும்.	238
இந்த தேசத்துப் பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் விவாதி காணுவதற்கான சில அதிகாராரணவதுக்கள்.....	244

உத்தியோகம் வேண்டுமா ?.	250 & 245
காட்டுமனிதர்களும் ஓதாய்க் குழந்தைகளும்.....	255 & 275
நானுவீத இந்துக்களின் மேற்போர்வையும் ஆபத்தான வேளையில் அவை தப்பித்துக்கொள்ளும் விதமும்.....	259
புகழ்ச்சி விருப்பு.....	265
அழகே பெரும்பாலும் அரிவையரை அல்லற்படுத்தும்.....	269
பனிக்கட்டியும் அதன் விசித்திரங்களும்.....	284
ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றிய ஒரு வினோத விருந்தாந்தம்.....	287

JANAVINODINI.

ஜநவிநோதிநி.

வ. 1.]

ஜனவரி மீ

1888. [முத்த. XIX.

CONTENTS.

அட்டவணை.

The uncertainty of Riches.— Solon and Croesus.....	1	செல்வதீயபாமை.—ஸோலனும் கிரீஸிலும்.....	1
The largest Tree in the World.....	8	உலகத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்குள் மஹா பெரிய விருட்சம்.....	8
Difference of Opinion.....	9	அபிப்பிராய பேதம்.....	9
Industry and Application.— The Industry of Demosthe- nes.....	13	விடாமுயற்சி.—முமாஸ்தெனிஸ் என் பவருடைய விடாமுயற்சி.....	13
Truthfulness is natural to Man and is an indispensable Element of Society.....	18	வாய்மை மனிதனுக்கு இயல்பான கு ணமென்பதும், ஜனசமூக வாழ்வு கைக்கு இன்றியமையாததென் தும்.....	18
Brain-work and how to con- duct it.....	22	மூளையினாலாகத்தக்க வேலைபும் அ தை நடத்தும் விதமும்.....	22
Character of a Miser.....	23	உலுத்த குணம்.....	23

MADRAS.

Published by the

MADRAS SCHOOL BOOK AND VERNACULAR LITERATURE SOCIETY,
AND SOLD AT THEIR DEPOSITORY, OLD COLLEGE.

MAHAMAHOPADHYAYA
 DR. U.V. SWAMINATHA IYER LIBRARY,
 TIRUVANMIYUR :: MADRAS-41
ஜநவிநோதிநி.

இல. 1.]

ஜனவரி மீ 1888. [புல்த. XIX.]

செல்வநிலையாமை.

உலகத்திலுள்ள எவ்வகைப்பட்ட அருமையான பொருள்களையும் நாம் எளிதில் அடைவதற்குச் சாதகமாயிருப்பது செல்வமேயாம். பெறுதற்கரிய மானிடப்பிறவியை எய்தப்பெற்ற ஒவ்வொருவரும் அடையற் பாலதாகிய தருமார்த்த காம மோட்சமென்னும் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களுள் முன்னைய முன்றாகிய தருமம் (அறம்), அர்த்தம் (பொருள்), காமம் (இன்பம்) என்பவற்றுள் நவேணதாகிய பொருளொன்றை மாத்திரம் ஒருவன் அடையப் பெறுவானேயாயின் அவனை ஏனைய அறமும் இன்பமும் தாமே வந்தெய்தும். இக்கருத்தை யமைத்தே,

“வலேலா வையத்து மன்னியமூன்றி
 னடுவணதெத்த வீருதலையுமெய்தம்.”

என்று அறிஞர் கூறியுளார். உலகத்தில் எவ்வகைப்பட்ட அறத்தைப் புரிவதற்கும் எத்தகுதிய இன்பத்தை அனுபவிப்பதற்கும் இன்றியமையாததாகிய கருவியாயுள்ளது செல்வமென்பதை ஒருவரும் மறுக்கார். அறம் புரியாவிடத்து வீடு அடைதல் துர்லபமாதலின் அவ்வறத்துக்குச் சாதகமாய்நிற்கும் பொருள் வீட்டிற்கும் சாதகமாயுள்ள தென்பது சொல்லாமே அமையும். ஜகதீசனது திருவடிச் செல்வமொன்று நீங்கலாக, உலகத்திலுள்ள அரும் பொருள்கள் யாவும் இமைப்பொழுதில் மாய்ந்து விடத்தக்கனவென்று மேலோர் கூறிய சித்தாந்தத்துக்கு இலக்கியமாய் நிற்பவை யாக்கை, இளமை, செல்வம் முதலியன. உலகத்தில் பெறுதற்கரியனவாய் நிலையாமையிற் சிறந்தனவாயுள்ள எல்லாப் பொருள்களிலும் யாக்கை, இளமை, செல்வம் என்னும் இம்மூன்றும் சிறந்தன. அவற்றுள் நிலையாமையில் மிகச்சிறந்தது செல்வமேயாம். புருட ஆயுள் நூறுவய

அம் இளமைப்பருவம் முப்பது வயதென்றும் அறிஞர் யாக்கை
 கும் இளமைக்கும் ஓர் காலவரையறை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். அங்
 கனம் செல்வத்துக்கு ஒரு காலவரையறை எவரேனும் ஏற்படுத்தியி
 ருப்பதை நாம் பாண்டுங்கண்டதில்லை. ஏனைய எல்லாப் பதார்த்தங்க
 ளைவிட, செல்வத்தினிடத்து நமக்கு அதிக அவா இருப்பதற்கு
 இரண்டு காரணங்களுள், முதலாவது-மேலே எடுத்துக்காட்டியபடி
 ஏனைய எவ்வகைப்பட்ட பதார்த்தங்களையும் எய்துவதற்குச் செல்வம்
 பெருங்கருவிபா யிருக்கிறபடியினால் அதனிடத்து ஆன்மாக்களுக்கு
 அதிக விரும்பமுண்டாகின்றது. இரண்டாவது - கிடைத்த செல்
 வம் நீடித்து நம்மிடத்து நிற்குமாயின் அதனிடத்து வாஞ்சை
 குறையும். அது வெகு சிக்கிரத்தில் உடையானைவிட்டகலு மியல்பி
 னையுடைய தாதலின் அதனிடத்துண்டாகும் அவா பெரிதாயிருக்கின்
 றது. எந்தப்பொருளானது அதிகசிக்கிரத்தில் அகலும் தன்மையதோ
 அது மிக்க அவாவை நமக்கு விளைக்கின்ற தென்பது அனுபவசித்தம்.
 மனோதைத்துவ சாஸ்திரமும் இது விஷயத்தைப்பற்றி சாட்சி புகரத்
 தக்கது. மாதர் இன்பத்தை மகமேருவைப்போல் நம்மை ஈடுகிணக்கக்
 செய்வதும் அதை அடிக்கடி அவாவும்படி நம்மைத் தூண்டுவதும்
 எது? அவ்வின் பத்தின் நிலையாமையே யாம். அது கூணநேரத்
 தில் வயப்படுகின்றபடியினுற்றான் அதை மீண்டும் அடையவேண்டு
 மென்னும் பேரவா ஆன்மாக்களிடத்தில் உண்டாகின்றது. இதுபோ
 லவே செல்வத்தின் அநித்தியமே அதனை நாம் அவாவதற்குக் காரண
 யாகின்றது. செல்வம், தரித்திரம் என்னும் பதங்கள் வடமொழி
 களையாயினும் சில தமிழ்ப்புலவர்கள் அவற்றைத் தமிழ்ப் பதங்கள்
 போல் பிரயோகித்து அவற்றிற்கு வேடிக்கை யார்த்தமாய் ஒரு வியப்
 பான உரை கூறுகின்றனர். செல்வம் தன்னை உடையானைக்கண்டு எப்
 போதும் செல் (வோம்) வம்(யாம் உன்னைவிட்டுப் போவோம்)என்றும்,
 தரித்திரம் தன்னை உடையானைநோக்கி எப்போதும் தரித்தி (ரோம்)
 ரம் (யாம் உன்னிடத்தில் எப்போதும் தரித்து இருக்கமாட்டோம்)
 என்றும் கூறுவதாக அப்புலவர்கள் உரைப்பார். இந்த உரை மஹா
 வேடிக்கையார்த்தமாகக் கூறப்பட்டதேனும் அதில் யதார்த்தம் மாத்
 திரம் இனிது விளங்குகின்றது.

இறுதியில் காரியமாயுள்ள இன்பத்தினிடத்து நாம் கொள்ளற்பா
 லதாகிய ஆசைபானது - அவ்வின்பத்தை அடைவதற்குக் கேவலம்

கருவியாகமாத்திரம் இருக்கும் செல்வத்தினிடத்தில் பொருந்தியிருப்பது மனிதனுடைய மனோதத்துவ லட்சணமாயிருக்கிறது. காரியத்தைமறந்து கருவியினிடத்தே பேரவாக்கொண்டிருப்பது மனதுக்கு அடுத்த ஒருவித இயற்கை என்பது மனோதத்துவ சாஸ்திரிகளின் கருத்து. ஆகையினற்றான் அநேகர் அறத்தைப்பிரிந்து இன்பத்தை துகர்ந்து கடையில் வீட்டை அடைவதற்கு வேண்டிய காரியங்களைச் செய்பாமல் அவற்றிற்குக் கருவியாயுள்ள பொருளினிடத்தே லயப்பட்டு வாணனை வீணாக்கி மரிக்கின்றனர். செல்வம் வந்த காலத்துக் காலதாமத பின்றி, நமக்கும் பிறர்க்கும் பெரும்பயனைத் தரத்தக்க கருமங்களை வெகுசீக்கிரத்தில் நாம் செய்து முடிக்கவேண்டியதென்கிற எண்ணத்தைக்கொண்டே ஜகதீசன் அதற்கு அவ்வளவு நிலையாமையைத் தந்திருக்கின்றார். இதனை உரை மதியிலாச்சிலர்-

“உடா அது முண்ணுதத் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடா அதநல்லறமுஞ்செய்பார்-கொடா அது
வைத்தீட்டினு ரிழப்பர் வானரேய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக்கரி.”

என்னும் அமுதவாக்குக்கு உதாரணமாகின்றார்கள். செல்வத்தினிடத்து மனிதர்களுக்குண்டாயிருக்கும் பேரவாவைக்குறித்து ஒரு சிறுகதை சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது:—

ஒரு ஊரில் தனபாலகனென்றொரு வணிகன் இருந்தான். அவன் மேலும் மேலும் பொருளை ஈட்டுதலிலேயே அவாக்கொண்டிருந்தானேபன்றி அதில் எவ்வளவையும் பிறர்க்கு வழங்குவதில்லை, தானும் அனுபவிப்பதில்லை. நன்றியில் செல்வமென்று முதறிஞரால் இகழ்ந்துரைக்கப்பட்ட தன்மையை நச்சுமரம் பழுத்ததுபோன்ற அவனுடைய செல்வம் பெற்றிருந்தது. அறிவில்லாதவன் தன்பொருளை என்னது என்னது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருக்கின்றான், அவனுடைய பொருளை யானும் என்னது என்னது என்று சொல்லிக்கொண்டு இருப்பேன், அப்பொருள் என்னதன்று, தன்னது தானென்று அவன் கூறுவதற்கு நியாயமில்லை; ஏனெனில் அப்பொருள் அவனதாயிருக்குமாயின் அவன் அதனைப் பிறருக்கெடுத்துக்கொடுப்பான், தான் அனுபவிப்பான், அங்கனம் அவன் செய்வதில்லை, யானும் அவனிடத்துள்ள அப்பொருளைப் பிறருக்கு வழங்குவதில்லை,

அனுபவிப்பதில்லை, ஆதலின் அப்பொருளை என்னதென்று யானும் சொல்லிக்கொண்டு திரியலாமே என்னும் அருமைக்கிருத்தமைந்த,

“எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானுந்-தனதாயிற்
ரூம தனைவழங்கான் பயன் துவ்வான்
யானுமதனையது.”

என்னும் அற்புதகவி அவ்வணிகள் பொருட்டுத் தானே செய்யப்பட்டது? மேலும் மேலும் செல்வம் தனக்குச் சேரவேண்டுமென்று ஏக்கங்கொண்டு அவன் செல்வநாயகியாகிய இலட்சுமியை அல்லும் பகலும் பிரார்த்தித்துவந்தான். அப்பெருமாட்டி அவனுடைய நல் வினைக்கிடாக அவனுக்குச் செல்வத்தை விருத்திசெய்துகொண்டே வந்தனள். இப்படியிருக்கையில் தனபாலகன் தன்னுடைய செல்வத்தையெல்லாம் ஒருநாள் பார்த்து ஐயோ! இது ஒருகாலத்து என்னை விட்டகலுமோ? என்று துக்கித்து, அன்று இலட்சுமிப் பிராட்டியை நோக்கி அதிவினயத்துடன் பிரார்த்திக்கவே அவள் பிரசன்னமாகி உனக்கென்னவாம்வேண்டுமென்று வணிகளை வினாவினள். அம்மே! என்று வேண்டும், இந்த செல்வம் என்னிடத்திருப்பதற்கு நீ என்னிடத்துத் தங்கியிருப்பதே காரணமாகும், நீ என்னை விட்டகலுங் காலத்து இச்செல்வமும் என்னைவிட்டகலும், நீ என்னைவிட்டு வேறொருவனிடத்தில் போவதாயிருந்தால் இன்னதினத்தில் என்னைவிட்ட கலுவேனென்று என்னிடத்து முன்பாகச் சொல்லவேண்டியதோடுங் கூட, போகும் தருணத்திலும் அப்பா! போகின்றேன் என்று என்னை நேரில் கண்டு சொல்லிவிட்டுச் செல்வபெற்றுக்கொண்டும் போகவேண்டியதென்று குறையிரந்தான். தனபாலகன் நெடுங்கால மாய்த் தன்னிடத்தில் அதிக பக்திபாராட்டி வந்தானாதலின் அம்மைபாரும் அவ்வேண்டுகோளின்படி அப்படியே ஆகட்டுமென்று உறுதிமொழி கூறி மறைந்தனள். சிலகாலஞ் சென்றபின்பு வணிகன் அடியில் வருமாறு தனக்குள் யோசிக்கலாயினான். “திருமகள் என்னைவிட்டகலும்போது என்னை நேரில் கண்டு, போகின்றேன், என்று சொல்லி என்னிடத்தில் விடைபெற்றுக்கொண்டு ஏசுவதாய் உறுதிமொழி கூறினள், அத்தேவியார் சொற்றவறாள், நான் உயிரோடிருந்தாலல்லவா என்னை நேரிற் காண்பாள், நான் இறந்து போவேனெனாகில் தன் வாக்குதத்தப்படி என்னைப்பார்க்க அவளு

இசையாது, என்னிடத்தில் சொல்லாமலே அவள் என் வீட்டை விட்டகலக்கூடாதல்லவா? ஆகவே இச்செல்வம் என் இல்லத்தைவிட்டகலுவதற்கிடமிராது.” என்று குயத்திபண்ணிக்கொண்டு ஒரு பாழங்கிணற்றில் வீழ்ந்திறந்தான்.

நிலையிலாச் செல்வத்தினிடத்து அப்புல்லறிவாளனுக்கிருந்த பேரவா அவனுடைய அகாலமரணத்துக் கேதுவாயிருந்தது. “செல்வமொன்றுண்டாக வைக்கற்பாற்றன்று.” என்று பெரியோர் கூறிய பொய்யாமொழியை உணராது அவன் வீணாக மரித்தனனே. பரிதாபம்! பரிதாபம்!

லோலனும் கிரீஸஸும்.

செல்வ நிலையாமையைக்குறித்து கிரீஸ்தேச சரித்திரத்திலிருந்து அடியிற்கண்ட விஷயம் எழுதப்படுகின்றது:—

கிரீஸ்து பிறக்க சுமார் 550 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கிரீஸ்தேசத்தைச் சேர்ந்த விடியா என்னும் பிரதேசத்தை அரசாண்டுவந்த கிரீஸஸ் என்னும் மன்னன் பெருந்த சம்பத்துடையவனாயிருந்தான். திரண்ட செல்வமுடையவனை இந்துக்கள் குபேரனென்று வழங்கிவருதுபோல் ஐரோப்பியர்கள் நாளைக்கும் கிரீஸஸ் என்று வழங்கிவருகிறார்கள். புராதன கிரீஸ்தேசத்திய மஹான்களிலொருவராகியும் சட்டநிருபணகர்த்தராயு மிருந்த லோலன் என்பவர் கிரீஸஸ் கொலு வீற்றிருந்த ஸார்டியா என்னும் பட்டணத்துக்கு அம்மன்னனைக் காண்போயிருந்தார். அந்த மஹானுடைய குணதிசயங்களுக்கும் பாண்டித்தியத்துக்கும் ஏற்றபடி அரசன் அவரை நன்குமதித்து முகமன்கூறி அவருக்குத்தகுந்த உபசாரங்களைச் செய்தான். அரசனுடைய செல்வப்பெருக்கத்தையும், மாடமாளிகை கூடகோபுரங்களின் எழில் நலத்தையும், நவரத்னங்கள் இழைத்த சிங்காசனத்தையும், மேனகை - திலோத்தமை - ஊர்வசிமுதலிய அரம்பையர்களையொத்த ரூபலாவண்னியம்பெற்ற வனிதையர்களின் பரத நாட்டியத்தையும் லோலன்பொருளென மதியாமலும் வியக்காமலும் மேல் நோக்காயிருந்தார். இதைக்கண்ட அரசன் அதிசயித்துத் தன்னுடைய மாளிகையிலிருந்த அளவிறந்த நவரத்னத்திரள்களையும், ஆகவனெளியை மழுங்கச் செய்யும் அருமைபான பீதாம்பர உடைகள் முதலியவற்றையும், ரத்னங்களிழைத்த ஆபரணங்களையும், வாகனங்களையும், சிற்பவேலைத்

திறங்கனையும் மற்றுமுள்ள விசித்திரங்களையும் அந்த மஹானுக்கு
 வொன்றாகக் காட்டுவித்தான். பிறகு அரசன் லோலனைப்பார்த்து, ஃ
 யா! என்னிலும் அதிக சவுக்கியவான் எவனாவது உலகத்திலுண்டா?
 என்றுவினவ, அதற்கு அவர்-ஆதென்ஸ் என்னும் நகரத்தில் டெ
 ல்லஸ் என்னும் ஒரு சத்புருஷனுண்டு, அவன் மஹாதரித்திரனாயிருக்
 கினும் தேசாபிமானம் பூரணமாகப்பெற்றுத், தன்னாலியன்றவரையில்
 மனமொழி மெய்களினால் தன் தேசத்தவர்களின் சேஷமத்துக்கான
 பற்பல அருமையான கருமங்களைப்புரிந்து, உலகினர் “இவன் தந்தை
 என்னோற்றான் கொல்?” என்றுகூறி வியக்கத்தக்க சற்குணங்கள் வா
 ய்ந்த புத்திரர்களையும் பவுத்திரர்களையும் கண்ணாக்கண்டு, இறுதியில்
 தன்னுடைய தேசத்தின் பாதுகாப்பின் காரணமாக அமர்க்களத்தில்
 வலசை வாங்காமலிறந்தான், அவனைவிட மனச்சந்தூஷ்டியையும்
 புகழுடம்பையும் இன்பநுகர்ச்சியையும் அடைந்தவர் யாவர்? என்று
 லோலன் விடைபகர்ந்தார். இதைக்கேட்ட அரசன்தன்னை அந்த மஹா
 ன் சவுக்கியவான்களில் டெல்லஸ் என்பவனுக்குப் பின் இரண்டாவ
 தாக வேனும் மதிப்பாராக்குமென்று நினைத்து, ஃயா! என்னிலும்
 அதிக சவுக்கியமுடையான் இன்னும் எவனாவது உலகத்திலுண்டா?
 என்றுவினவ, அதற்கு அவர் - ஆர்கஸ் என்னும் பிரதேசத்தில்
 இரண்டு உத்தமச் சிறுவர்களுள், அவர்கள் ஒரு தாய்வயிற்றுப்
 புத்திரர்களாயிருந்து ஒருவரை ஒருவர் சகோதரவாஞ்சையோடு நே
 சித்து, “உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா ரென்றிருக்கவேண்டாம்.”
 என்னும் முதுகாயின் கருத்தைப் பொய்யாக்கினவர்கள், தங்களு
 டைய தாயினிடத்து அதிக பரிவு பாராட்டினவர்கள், அவர்களுடைய
 தாயார் ஜலோ என்னும் தேவதேவி வீற்றிருக்கும் ஆலயத்தில்
 அர்ச்சகத்தொழில் பூண்டவளானபடியால் ஒருநாள் ஆலயத்துக்கு
 அவள் அதிவிவைவாப்போக வேண்டியதாயிருந்தபோது, அவள்
 வழக்கமாய் ஏறிச் செல்லுவதற்குரிய வண்டிக்குப் பூட்டப்படும்
 எருதுகள் சித்தமாயிராதபடியினால் அச்சகடத்தை அச்சிறுவர்கள்
 இழுத்துக்கொண்டுபோய்த் தாயாரை ஆலயத்தில் விட்டார்கள், இவ்வற்
 புதமான செய்கையைக்கண்டு மனமகிழ்ந்த தாயார் அம்மையாரை நோ
 க்கி, என் அருமைப்புதல்வர்களுக்கு உயர்ந்த பதவிதந்து அவர்களை
 ஆட்கொள்ளவேண்டு மென்று குறையிரக்க, அம்மையார் கருணை
 கூர்ந்து அவ்விருவரையும் மாணவேதனையிலிருந்து தப்புவித்துத் தம்

அடிச் செல்வத்தைத் தந்தனர், ஆகையால் அச்சிறுவர்கள் மிக்க சவுக்கியவாங்க ளென்பதற்கு யீயம் யாது? என்று விடைபகர்ந்தார். அதற்கு அரசன் மனவருத்தத்துடன் யீயா! யான் சவுக்கியவானல்லனோ? என்றகேட்டான். என்னுடைய அளவிறந்த சம்பத்தையெல்லாங்கண்ணாக்கண்ட தேவரீர் என்னை ஏன்சவுக்கியவானென்று சொல்லவில்லை? என்று வினாவினான். அதற்கு அந்த மஹானுபாவர் அடியில் வருங் கருத்தமைய உபந்தியசித்தனர்.—

“இவ்வுலக இன்பமும் ஒரு இன்பமாகுமா? நமது தேகமே அநித்தியமானால் அதைக்கொண்டு நாம் இவ்வுலகத்தி லடையத்தக்க இன்பங்களை நித்தியமாகச் சொல்வது சரியா?

மணமகனே பிணமகனும் மணப்பறையே பிணப்பறையாயணியிழையார் வாழ்த்தொலி போயமுகை யொலியாய்க்கழியக்கணமதனிற் பிறந்தியு மிக்காயத்தின் வரும்பயனை யுணர்வுடையார் பெறுவருணர் வென்றுமிலார்க்கொன்றுமில்.

மணமகனாயிருந்தவன் மணச்சடங்கு முடிவதற்கு முன்னரே உயிர் நீக்கிய பிணமகனாகவே, மணத்துக்காகவந்த வாத்தியங்கள் பிணத்துக்காக ஒலிக்கப்படும் வாத்தியங்களானதையும் மங்கலவாழ்த்து செய்துகொண்டிருந்த ஸ்திரீகள் முறையே முறையே என்ற வறியழுததையும் யாம் பிரத்தியட்சமாங்க்கண்டிருக்கின்றோம், ஒரு நொடியில் தோன்றியழியும் இந்தத் தேகத்தினால் அடையத்தக்க பிரதோசனத்தை அறிஞர் அடைவார்கள், உணர்விலிகள் அதனைச் சதமென்றெண்ணி, நமனார் வரும்போது மதிமோசம் போவார்கள், என்று மேலோர்கூறியதை நீ ஞாபகத்தில் வைப்பாயாக, இப்போதிருக்கும் வாழ்வும் செல்வமும் அரை நொடியில் என்னுமோ? ஆதலின் எவனொருவன் மரணமடைகிறவரையில் ஒரு படித்தாய்ச் செல்வம் பெற்று மணச்சந்துஷ்டியடைகிறானே அவனைத்தான் சவுக்கியவானென்று கூறுவது சரி; அன்றியும் ஒருவனுடைய இன்பத்துக்குச் செல்வமொன்றே காரணமாகாது, அது அவனுடைய மன அமைதி முகலிய இன்பத்துக்குச் சில விஷயங்களில் பெருத்த இடையூறாயிருப்பதைக் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்; கிடைத்தமட்டில் திருப்பதியடைந்து மேலானகருமங்களைப் புரிந்துவந்து கடைசியுட்பும் மணக்கவலை யற்றிருப்பவனைத் தான் சவுக்கியவானென்று கூறவேண்டும்; ஆதலால் உன்னைச் சவுக்கியவானென்று வீணும்பதித்துக் கொள்ளாதிருப்பாயாக.”

இந்த உபநியாசத்தைக் கேட்டபோது அரசன் ஒருவாறு அரு வருப்பெய்தி ஸோலனுக்கு விடை தந்து அனுப்பிவிட்டான்.

ஸோலன் இவ்வண்ணமாகக் கூறிச் சென்ற அற்புதவசனங்களின் உண்மையினைச் சில நாடையில் கிரீஸஸ் அனுபவப் பிரசித்தமாகக் கண்டறிந்தான். பெர்ஷியாதேசத்து இராஜாதிபதியாகிய ஸைரஸ் என்பவன் படையெடுத்துவந்து கிரீஸஸ் என்பவனை வென்று அவனுடைய இராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டது மன்றி அவனையும் கொல்ல துணிந்தான். அபஜமடைந்த மன்னனை பெருந்தீமுட்டி உயிரோடு அதில் வீழ்த்த எண்ணி ஸைரஸ் என்னும் ஜபவீரன் அவனைக்கொண்டுவந்து நிறுத்துகையில், அந்தெளர்ப் பாக்கியனான மன்னன் ஸோலன் என்னும் மஹான் தனக்குச் செல்வ நிலையாமையைப்பற்றிச் செய்த உபநியாசம் ஞாபகத்துக்குவர, “ஓ ஸோலனே, ஸோலனே, ஸோலனே,” என்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாய்க் கூவிக் கதறியழுதான். இதைக்கேட்டமாதிரத்தில் அவன் அவ்வண்ணம் ஸோலனுடைய பெயரை நினைத்துக் கூவியதற்குக்காரணம் யாதென்று ஸைரஸ் வினாவ, ஆகியோடந்தமாக நிகழ்ந்த விருத்தாந்தங்களைத் தீயில் வீழ்த்திறக்க நின்ற கிரீஸஸ் மனமுருகு மாறுசொல்லி முடித்தவுடனே, ஸைரஸ் என்பவனுக்கு ஞானோதயமாகி, நிலையிலாத இவ்வுலகியல்பை உணர்ந்து, கிரீஸஸ் என்பவனுக்கு யாதொரு தீங்கும் புரியாது அவனை உபசரித்து ஒழுகிவந்தான்.

பெறுதற்கரியதாய் யாவற்றிற்கும் கருவியதாயுள்ள செல்வத்துக்கு நிலையாமையை ஜகதீசன் தந்ததையோசிக்கையில், செல்வம் பெற்றக்கால் பின்னாவதென்று பிடித்திராமல் அதனாலய பரோபகாரமுதலிய புருஷார்த்தங்களை அதிவினாவில் ஆன்மாக்கள் செய்து ஈடேறவேண்டியதென்பதே இணையில் ஞானபூரணனது கருத்தென்பது தெள்ளிதிற்புலப்படுகின்றது. ஆகையால்

“அகறையார் மாட்டு நில்லாத செல்வம்
சுடக்கால் போலவரும்.”

என்னும் அற்புதவசனத்தைச் செல்வர்கள் ஞாபகத்தில் வைப்பாராக,

உலகத்திலுள்ள விருட்சங்களுக்குள்

மஹா பெரிய விருட்சம்.

அமெரிக்கா காண்டத்தில் காலிபோர்னியா என்னும் பிரதேசத்தில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பிரம்மாண்டமான விருட்சமொன்று

கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அது கண்டு பிடிக்கப்பட்டகாலத்தில் அதன் மேற்பாகம் ஒடிந்துபோயிருந்தும் அவ்விருட்சம் 240 அடி உயரமிருந்தது. முறிந்திருந்தபாகம் சுற்றளவில் 40 அடியும் குறுக்களவில் 12 அடியுமிருந்தது, அவ்விருட்சத்தின் அடிப்புறத்தில் சுற்றளவு 111 அடியும் குறுக்களவு 37 அடியுமிருந்தது. அதற்கு இரண்டுகளைகளிருந்தன, அவை சுற்றளவில் முறையே 30 அடியும் 37 அடியும் இருந்தன. அந்த விருட்சத்தின் வயது 4,000 வருஷத்துக்குக் குறைவுபடாதென்று விருட்ச லட்சண சாஸ்திரிகளால் கணக்கிடப்பட்டது. முறிந்துபோன மேற்பாகம் அந்தப்படியே யிருந்திருக்குமாயின் விருட்சத்தின் உயரம் 400 அல்லது 450 அடிக்குக் குறையாமலிருந்திருக்குமென்று யூதிக்கலாயிற்று. சில பிரபுக்கள் இப்போதிருக்கிற அடித்தண்டின் மேல்முனையைக் குறுக்காய் அறுத்து உள்ளிருந்ததைக் குடைந்தெடுத்துவிட்டு நியூயார்க் என்னும் பட்டணத்துக்குக் கொண்டுபோய் அதை ஒரு சபாமண்டபமாக உபயோகித்து வருகிறார்கள், அதில் அநேக தட்டுமுட்டி சாமான்களும் நாற்காலி மேஜை முதலிய வஸ்துக்களும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஏககாலத்தில் 150 பெயருக்குக் குறையாமல் வசதியாய்க் கூட்டங் கூடுவதற்கு அது போக்கியதை யுள்ளதாயிருந்து வருகிறது. பரமகருணா நிதியின் சிருஷ்ட்டியில் என்னென்ன விசித்திரங்களிருக்கின்றன!

அபிப்பிராயபேதம்.

ஏனைய ஜீவராசிகளைவிட மனிதன் சிறந்தவனானது அவனுடைய பகுத்தறிவினால் தான். விதிவிலக்குகளை உணரச்செய்யும் அறிவுக்கே பகுத்தறிவு என்றுபெயர். மனிதன் நீங்கலாக ஏனைய ஜீவராசிகளுக்குள்ளே அந்தந்த பிராணிகள் தத்தம் இனத்தின்பொது லட்சணமாயிருக்கும் இயற்கையறிவுக்கேற்றபடி கருமங்களைச் செய்துவருகின்றன. மனிதனே தன்னுடைய பகுத்தறிவுக்கேற்றபடி காரியங்களைச் செய்துவருகிறான். அவரவர்களின் பகுத்தறிவின் இயக்கத்துக் கேற்றவாறு அபிப்பிராயங்களும் அமைகின்றன. பகுத்தறிவின் இயக்கத்தை அதிகமாய் அடையப்பெறாதவர்கள் பெரும்பாலும் நாகரிகமற்ற மிலேச்சர்கள். அவர்களின் செய்கைகளெல்லாம் வெகுசாய் விலங்கு-புள் இவற்றைப்போல் தாங்கள் சேர்ந்திருக்கும் இனத்தின் செய்கைகளாயிருக்கும். மனிதனுடைய பகுத்தறிவின் இயக்கம் அவன் சார்ந்தி

ருக்கும் இனத்துக்கேற்றபடியே யிருக்கிறதென்றும், அவனுக்கு இயற்கையில் பகுத்தறிவேன்பது கிடையாதென்றும் சில மனோதத்துவ லட்சண சாஸ்திரிகள் வாதிக்கிறார்கள். அவர்கள் அங்கனம் கூறுவது பொருத்தாது. ஆயினும் அவர்கள் உரைப்பது முற்றும் அபத்தமென்று கூறுவதற்கிடமில்லை. மனிதனுடைய இயற்கையறிவு வெகுசாய் இனத்துக்கேற்றபடி திருந்துவதாயிருக்கிற தென்பது வால்தவந்தான். இது காரணமாகத்தான், சீர்படவேண்டிய ஒவ்வொருவனும் சாதசங்கத்தைமேவ வேண்டுமென்றும், நல்லாரோடிணங்க வேண்டுமென்றும், தீயாரைவிட்டகல வேண்டுமென்றும் ஆன்றோர் கூறியுளார். பகுத்தறிவு பழக்கத்துக்கேற்றபடி திருந்துகிற காரணத்தினாலேயே பகுத்தறிவேன்னு மொருபொருள் இயற்கையில் மனிதனிடத்து இல்லையென்று சாதிப்பது வாதத்துக்கு நில்லாது. ஏனெனில் “இணக்கமறிந்திணங்கு.” என்று கூறிய நற்போதவசனத்தின்படி இன்னதை நல்விணக்கமென்றும் சங்கமென்றும் இன்னதை அஃதன்றென்றும் பிரதமத்தில் அறிந்து கொள்வதற்குப் பகுத்தறிவு அத்தியாவசியமாக ஒவ்வொருவனுக்கும் வேண்டியதாயிற்றே. பகுத்தறிவு முற்றுமேயில்லை, சார்பினற்றான் பகுத்தறிவு உண்டாகின்றதென்று வாதிப்பார்ஆகியில் மனிதனுக்கு பகுத்தறிவு எப்படி உண்டாயிற்றோ அதைவிளக்கிக் காட்டுவாராக. ஆகியில் மனிதன் உற்பவமான போது தான் சேர்ந்தொழுதுவதற்கு ஒருவருங் கிடையாத்காலத்தில் அவனுக்குப் பகுத்தறிவு எங்கனம் உண்டாயிற்று? அன்றியும் எல்லா ஜீவராசிகளிலும் மனிதன் தான் உலகத்தில் செய்யும் சகல நுடமங்களுக்கும் கர்த்தருடைய சந்திதானத்தில் உந்தரவாதஞ்செய்ய வேண்டியவனாயிருக்கிறானென்றும், அவன் இவ்வுலகத்தில் புரியும் நற்காரியங்களுக்காக ஆண்டவனிடத்திலிருந்து ஒருவித பரிசு பெறுகிறானென்றும், தீக்காரியங்களுக்காக ஒரு விததெண்டனை அடைகிறானென்றும் ஒவ்வொரு மதவாதியும் ஒப்புக்கொள்ளுவான். ஆகவே இயற்கையில் விதிவிலக்குகளைப் பகுத்தறியும் சத்திபைக் கர்த்தர் அவனுக்கு அளித்திராவிட்டால் அவன் புரியும் காரியங்களைக் குறித்து இன்னது சரி, இன்னது சரியன்று என்று தீர்மானஞ்செய்வது அவருக்கு நியாயமல்லவே. அது தருமமாகாதே. தெய்வ நம்பிக்கையில்லாதவர்களும் பகுத்தறிவு மனிதனுக்கு இயற்கையில் கிடையாதென்று வாதிக்கிறவர்களுமாகிய நால்திகசோதர்களும் பொய்களவு முதலிய தீய காரி

யங்களைச் செய்பவர்களைத் தெண்டிப்பார்களே. அவர்கள் என் செய்வார்கள்? தாங்கள் சார்ந்த இனத்தால் அவர்கள் அந்தப்படி தீய காரியங்களை யிழைத்தார்களென்று அவர்களை மேற்படி நாஸ்திக சோதர்கள் சும்மா விட்டுவிடுவார்களோ? மனிதன் செய்யும் சகல காரியங்களும் அவன்சேர்ந்த இனத்துக் கேற்றபடியேயிருக்கின்றனவென்று சாதிப்போமாகில் நல்லவனென்றொருவனைப் பூஷிப்பதும் தீயவனென்றொருவனைத் தூஷிப்பதும் கிடையாதே. அது நிர்க.

மேலே பகுத்தறிவென்று கூறிவந்த மனோகத்துவ சபாவ உணர்ச்சி நாகரிகம் அதிகரிக்க அதிகரிக்க அதிகமாய் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறது; ஆகவே அபிப்பிராயங்களும் பேதித்துக்கொண்டு வருகின்றன. மவுடிக ஜாதியாருக்குள் விவாதத்துக் கிடமான பெருந்த விஷயத்தைக் குறித்தும் வெகுசாய் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயந்தானிருக்கும். நாகரிகம்பெற்று புத்திவிசாலங்கொண்ட ஜாதியாருக்குள் சாதாரணவிஷயத்தைப் பற்றியும் அபிப்பிராயபேதங்களிருக்கும். ஆகையினால் நாகரிகமானவர்கள் ஒரு விஷயத்தைக்குறித்து முடிவான தீர்மானத்துக்கு வரவேண்டியநாயிருந்தால் அவர்களில் பெரும் பான்மையோருடைய அபிப்பிராயத்தையே சரியென ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். சங்கங்களும் சபைகளும் நாகரிகர்களுக்குள்ளேயன்றி மிலேச்சர்களுக்குள் கிடையாது. ஆகையால் நாகரிகம்பெற்ற தேசத்தில் உயிர்வாழ்ந்து வரும் எவனும் தனக்கு மாறாகத் தன்னுடைய சகோதரர்கள் கொள்ளும் அபிப்பிராயத்துக்காக அவர்களை வெறுக்காமலும் அவர்கள்மீது சினங்கொள்ளாமலும் மிருக்கவேண்டியது. அவனவனுடைய பகுத்தறிவுக் கேற்றபடி அபிப்பிராயமும் இருக்குமாதலின், யாவரும் ஏககாலத்தில் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி ஒரேவிதமான அபிப்பிராயத்தைக் கொள்ளுவார்களென்று நாம் எண்ணுவது அறியாமை. அநேகர் தம்முடைய சோதர்கள் சில விஷயங்களைக்குறித்து மாறான அபிப்பிராயமுடையவர்களா யிருப்பதைக்கண்டு அவர்களை வெறுத்துத் தீராப்பகை பாராட்டிவருகிறார்கள். அது பெரும்பிழை. அவர்கள் மாஸிட மனோகத்துவ லட்சணத்தை உணராதவர்கள்.

ஜெர்மெனி தேசத்துச் சக்கிரவர்த்தியாகிய 5-வது சார்லஸ் என்பவர் ஜனங்கள் தம்முடைய அபிப்பிராயப்படி சில இராஜரீகவிஷயங்களில் ஒத்து வராததைக்கண்டு அதிக அருவருப்படைந்து அரசவாழ்க்கையைத் துறந்து ஸென்டி ஜூஸ்ட்டு என்னும் பெயர்போன

மடாலயத்தைச் சேர்ந்தார், அங்கு உலகவாழ்க்கையை ஒழித்து மனக் கவலைபற்று நிம்மதியாயிருந்து நான் கழிக்கலாமென்று போன அப் பெருந்தகையார் பொழுதுபோக்காகச் சிற்சில கைத் தொழில் வேலைகளில் பயின்றுவந்தார். அவர் கடிக்கார வேலையிலே பழகிவருகையில், “அசேதனப் பொருள்களாய் என்னால் சிருஷ்டிசெய்யப்பட்டு நான் இயக்க இயங்கும் இந்த இரண்டு கடிக்காரங்கள் நான் என்னபாடுபட்டாலும் என்னுடைய அபிப்பிராயப்பிரகாரம் ஒரு படித்தாய் காலங்காட்டமாட்டோமென்கின்றனவே. சேதனப்பொருள்களாகப் பிறந்து பகுத்தறிவு பெற்றவர்களாயிருந்து தாமே இயங்கும் தன்மையுடையவர்களாயுள்ள அநேக ஜனங்களை ஏககாலத்தில் என் ஒருவனுடைய அபிப்பிராயப்படி அபிப்பிராயக் கொள்ளவேண்டியதென்று விரும்பி அதற்காகப் பெருங்கட்சி கட்டிக்கொண்டு அளவிறந்த செல்வத்தை யழித்தது மேயன்றி எண்ணிறந்த உயிர்களையும்கொன்று உதிரவெள்ளத்தில் நீந்தினேனே. என் அறியாமை இருந்தவாறு என்னே! என்னே!” என்று ஒருநாள் துக்கித்துப் பிரலாபித்தார்.

ஆகையால் ஒரு விஷயத்தைக்குறித்துப் பலரும் நம்மைப்போலவே அபிப்பிராயக் கொள்ளவேண்டியதென்று நாம் கோருவது பெரும் பிழை. அபிப்பிராயபேதத்துக்காக ஒருவரை நாம் வெறுத்தல் மானுஷீகதருமமன்று. ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி நாம் நம்முடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவிக்கும்போது இன்னதைச் சொன்னால் இன்னொருக்கு மனவருத்தமாயிருக்கும், இன்னதைக் கூறினால் நம்முடைய இன்ன சுயப் பிரயோசனக் கெட்டுவிடும், என்னும் இவை போன்ற அற்பகுணங்களை அறவே ஒழித்து நடுவு நிலைமையுடன் நம்முடைய கருத்தை வெளியிடுவதே மனோதாரியமாகும்.

“நன்றேதரின நடுவிகந்தாமாக்கத்தை
யன்றே யொழியவிடல்.”

நடுவு நிலைமையில்லாமையினால் வரும் செல்வம் நன்மையைத் தருவதாயிருக்கினும் அதை அப்பொழுதே ஒருவன் விடக்கடவெனன்று பொருள்படவும்,

“செடுவல்யானென்ப தறிகதன்னெஞ்சு
நடுவொரீஇயல்லசெயின்.”

ஒருவனுடையமனம் நடுவுநிலைமையினின்றும் நீக்கி எப்போது பக்தபாதங்களைச் செய்யத்தலைப்படுகின்றதோ அப்போது அது பின்பு அவனுக்கு வரும் தீமைகளை முன்னறிவிக்கும் உற்பாதமென அவன் அறியக்கடவெனன்று பொருள்படவும் ஆன்றோர் கூறியுளார்.

விடாமுயற்சி.

இவ்விலகத்திலுள்ள சகல ஜீவராசிகளுக்கும் வேண்டியதாயிருக்கிற பற்பல பொருள்களும் ஐக்கீசனும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன எவ்வகைப்பட்ட அற்பமான பதார்த்தமும் எந்தப்பிராணிக்கும் முயற்சியின்றியே கிடைப்பது அரிதாயிருக்கிறது. ஏறும்பு-தேனீ முதலிய அற்பஜெந்துக்களும் மெய்வருத்திவிடாமுயற்சியுடன்பாடுபட்டு உழைக்கின்றனவென்பது பிரசித்தமான விஷயம். எல்லா ஜீவராசிகளிலும் தான்மேம்பட்டவனென்றும், ஸீயறிவுடையவனென்றும், தனக்கு ஏனைய உயிர்வர்க்கங்கள் பணிவிடை செய்துவரவேண்டிய தென்றும் இறுமாந்திருக்கும் மனிதன் முயற்சியின்றிவாளா இருப்பானேயாயின் எவ்வித சொற்பகாரியமும் அவனுக்குச் சித்தியாவது தூர்லபம். நாமடைந்த மானிடப்பேற்றாலாகிய பெரும்பிரயோசனத்தைக் கூணமேனும் வீண்போக்காது சீக்கிரத்திலடைவதற்காக விடாமுயற்சி செய்துகொண்டே வரவேண்டுமென்று கருதித்தானே கடவுளானவர் காலம் அதிவேகமாய்ச்சென்று கொண்டிருப்பதை நமக்குப் பிரத்தியட்சமாய்க் காட்டுங் குறிகளாக அனேக அடையாளங்களை உலகில் அமைத்துவைத்திருக்கின்றார்? தினம் சூரியோதயமுதல் பகலும் இரவும் கூணத்துக்கு கூணம் கால இயல்பு பேதித்துக்கொண்டே வருவதைப்பால் மணம் நீங்காத பாலகனும் உலகத்திலறியக் கூடியதாயிருக்கிறதல்லவா? இந்தப்படி காலபேதத்தின் இயல்பை நமக்குக்கடவுள் உணர்த்திக்கொண்டிருவதை யோசிக்கையில், நமது வாழ்நாள் வெகு சீக்கிரம் போய்க்கொண்டேயிருக்கிறதென்பதையும், கூணநேரத்தையும் நாம் வீண்போக்காதிருத்தல் வேண்டுமென்பதையும் அவர் நமக்குச்சதா உணர்த்திக்கொண்டேவருகிறாரென்பது தெள்ளிதின் உணரற்பாலது. காலை - மத்தியானம் - மாலை - இரவு - நள்ளிருள் - உஷத்தகாலம் என்னும் கால பேதங்களினாலும், வாரம் - மாதம் - வருஷம் என்னும் காலபேதங்களினாலும், சீதோஷண கால பேதங்களினாலும் காலமென்னும் சக்கரம் சதா சுழன்றுகொண்டே வருகின்றதென்பது யாவர்க்கும் பிரத்தியட்சமாகத் தெரியவருகிறது. இக்கருத்தை அமைத்தே,

“தோற்றஞ்சான் ஞாயிறு நாழியாவைகலுங்
கூற்றமனந்து துந்நாளுண்ணும்.”

என்று முதலிநூர் கூறியுளார். மேற்கண்டபடி நமது வாழ்நாள் பறப்பதை நமக்குப் பல முகத்தாலும் கருணாகரக்கடவுள் எச்சரிக்கை செ

ய்து கொண்டுவந்தும் நாம் முயற்சியின்றிச் சோம்பித்திரிந்து வாழ்நகளை விழ்நாளாக்குவது என்ன அவிவேகம்! ஒருவனுக்குச் சகல சம்பத்தும் அமைந்திருந்தபோதிலும் அவன் மெய்வருந்தி முயற்சிசெய்யானாயின் அந்த சம்பத்திலாகிய பயன் அவனுக்கில்லாமற் போய்விடும். எவ்வகைப்பட்ட அற்ப ஸ்திதியுள்ளவனாயிருக்கினும் மெய்வருத்தமும் விடாமுயற்சியும் உடையானாயின் அவன் அடையும் சௌக்கியமே சௌக்கியமாகும். இவ்வுண்மைகளைப் பூரணமாக உணர்த்தும்பொருட்டித் திருவள்ளுவ நாயனார் தமது பொதுமறையாகிய திருக்குறளில் ஊக்கமுடைமை - மடியின்மை - ஆள்வியுடைமை - இடுக்கணழியாமை என்னும் நான்கு அருமையான அதிகாரங்களை அடுத்தடுத்து அமைத்து வைத்தனர். ஊக்கமுடைமை என்பது-தொழில் செய்கையில் உண்டாயிருக்கவேண்டிய மனவெழுச்சி; மடியின்மை என்பது-தொழில்களைச் செய்யும்போது சோம்புதல் இல்லாமை; ஆள்வியுடைமை என்பது-சோம்பலில்லாவிடத்தும் மேலும் மேலும் முயற்சி இருந்தாலன்றி காரியம் முடியாதாகையால், இடைவிடாமுயற்சி; இடுக்கணழியாமை என்பது-தொழிலிலே முயல்பவன் பொருளின்மையினாலாவது மெய்வருத்தத்தினாலாவது தன்பம் நேரிட்டவிடத்து மனம் கலங்காமை. இவ்வொரே விஷயத்தை எதிர்மறையினாலும் உடன்பாட்டினாலும் வற்புறுத்திக் கூறியிருக்கும் அருமையைப் பார்க்குமிடத்து அது மனிதனுக்கு அத்தியாவசியமென்பது விசதமாகத் தோன்றுகிறது. பெருஞ்செல்வமுடைபாரும் உலாவுவது - குதிரை சவாரிசெய்வது முதலிய தொழிலற்றவிடத்து அவர்கள் அருந்தும் அன்னபானுதிகள் அவர்களுக்குப் பயன்படுதல் இல்லை. முயற்சியில்லா விடத்தும் உயிரும் உடம்பும் ஒன்றியிருத்தலே துர்லபமாய் முடியும். இவற்றையெல்லாம் யேர்சித்துப்பார்க்கையில் முயற்சி நமதுதேக - மனோதத்துவங்களுக்கு இன்றியமையாத தென்றும், முயற்சியின்மை நம்முடைய இயல்புக்கு விரோதமென்றும் நன்றாய் விளங்குகிறது. ஒருதொழிலையுள் செய்பாது சம்மாவிரும்பதைவிட கஷ்டமானவேலை வேறொன்றுமில்லை பென்பது நம் ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம்; ஆகவே, தொழிலற்று சோம்புற்றிருப்பது நமது இயல்புக்கே விரோதமென்று தெரியவருகிறது. விடாமுயற்சி என்னும் ஒன்றுமாத்திரம் இருக்குமாயின் மனிதனுக்கு அசாத்தியம் என்று சொல்பாலது ஒன்றுமில்லை. நெயோலியன் என்னும்

மஹாசுத்தவீரன் “அசாத்தியம் என்பது அவிலேகுகளின்சொல்.” என்று உலகத்தீர்க்குப் பறையறை வித்தான்.

கிரீஸ்தேசத்துப் புராதன சரித்திரத்தை வாசித்துணர்ந்த ஒவ்வொருவரும் - பிரசங்கத்தில் மஹா பிரசித்தியடைந்த டி.மாஸ்தெனிஸ் என்னும் பெருநாவலருடைய பெயரைக் கேட்டிருப்பார்களே. அவர் அவ்வளவு மஹா பிரசித்தியடைந்ததற்குவிடா முயற்சியே காரணமாயிருந்தது. கலிஸ்திரேடஸ் என்னும் ஒருபெரு நாவலர் ஜனங்கள் வியக்குமாறு பிரசங்க விஷயத்தில் பெயரெடுத்தார். அவருக்கு ஜனங்கள் செய்துவந்த மரிபாதைகளைக்கண்டு வியந்த டி.மாஸ்தெனிஸ் என்பவர்தாரும் அந்தப்படியாகவேண்டியதென்கிற மனவெழுச்சிகொண்டு பிரசங்கிக்கத் தலைப்படுகையில் பிரதமத்திலே அவரை ஒருவரும் ஒருபொருளெனமதியாது யாவரும் கைகொட்டிச்சிரிக்க ஆரம்பித்தார்கள். இந்த அவமானத்தால் டி.மாஸ்தெனிஸ் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினாரே யாயினும் மனம் தளர்ச்சியடைபாமல் நம்முடைய குறைகளைபெல்லாம் நிவர்த்தித்துக்கொள்ள முயன்றார். அவர் இயற்கையில் பெரும் தெற்றுவாயர். சொற்களின் உச்சரிப்பு மஹா அவலட்சணமாயிருந்தது. மூச்சுபிடித்து விடாமல் பேசும் சக்தி அவருக்குக்கிடையாது. பேசிக்கொண்டே வரும்போது அவர் வாக்கியங்களின் இடையில் இரண்டு மூன்று நிமிஷங்களுக்கொருதரம் நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசவேண்டியதாயிருந்தது. பிரசங்கத்துக்கு அத்தியாவசியமாய் வேண்டிய அம்சங்களில் ஒன்றையேனும் அவர் இயற்கையில் அமையப்பெற்றிலர். ஆயினும் தாம் பிரசங்கத்தில் மிகுந்துபெருநாவலராகவேண்டுமென்னும் எண்ணம் அவரிடத்தில் பூரணமாய்க் குடிக்கொண்டிருந்தபடியால் அது நிறைவேறுவதற்காக அவர் செய்துவந்த விடாமுயற்சியின் அளவை ஒருவரும் நம்புவதற்குக்கூட இடமிராது. தெற்றுவாயை நீக்கிக்கொள்வதற்காகக் கோளாங்கற்களை வாயில் போட்டுக்கொண்டு உரத்த சப்தத்துடன் சமுத்திரதீரத்தில் சில சிறந்த கிரந்தங்களை வாசித்து வந்ததுமன்றி, அவற்றை முகபாடஞ்செய்து சமுத்திரத்தைநோக்கி உரத்த சப்தத்துடன் ஒப்பித்தும் வந்தார். கோளாங்கற்களை வாயிற் போட்டுக்கொண்டு பேசுவந்தபடியினால் நா நன்றாய்த் திருந்தியதுமன்றி வசனிப்பதற்கு இன்றியமையாதனவாகிய நரம்புகளும் சரிப்பட்டுவந்தன. கிரீஸ்தேசத்தில் அந்தக்காலத்திலே வெற்றவெளியான இடத்தில் கோடிகணக்காக ஜனங்கள் கேட்கும்படி பிரசங்கித்தல் வழக்கமாயிருந்தது.

பதடியினால், டிமாஸ்தெனிஸ் உரத்த சப்தத்தோடு சமுத்திரத்தின் பேரினாச்சலுக்கு மேற்பட்டுத் தம்முடைய செவிக்குத்தாம் சொல்வது நன்றாயும் தெளிவாயும் கேட்கும்படி பேசிப் பழகிவந்தது-பின்பு அவர் வெற்றவெளியில் அளவிறந்த பிரஜைகள் கேட்டுவக்கப் பிரசங்கிப்பதில் மஹா பிரசித்தியடைவதற்குப் பெருந்த அனுக்லமாயிருந்தது. அவருடைய சுவாசப்பை மிகவும் பலஹீன ஸ்திதியிலிருந்தபடியினால் மூச்சு பிடித்துப்பேச அவர் சக்தியற்றவராய் வாக்கியங்களின் இடையிடையே பலதடவைகளிலும் நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசவேண்டியதாகவல்லவோ இருந்தது? இதற்காக அவர் செய்த அருமையான பிரயத்தனங்கள் நாம் வியக்கத் தக்கனவாயிருக்கின்றன. அவர் செங்குத்தாயும் ஏறுவதற்குச் சஷ்ட்டமாயுமுள்ள மலைகளின்மீது ஏறப் பழகிவந்தார். இது அவருடைய சுவாசப்பையைப் பலப்படுத்தியது, அது பலப்படவே அவர் மூச்சுபிடித்துப் பெரிய வாக்கியங்களை இடைவிடாமல் சொல்லி முடிப்பதற்குக் கூடியவராய் விட்டனர், பிரசங்கத்தில் வல்லவராவதற்கு அத்தியாவசியமான அபிரயங்களிலும் அவர் இயற்கையில் அதிக அவலட்சணமுடையவராயிருந்தார். இது விஷயத்தில் அவர் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாசை அவருடைய மனச்சாட்சிக்குத்தான் தெரியும். அவர் ஓர் பெரிய நிலைக்கண்ணாடியை வீட்டில் வைத்துக்கொண்டு தாம் அதைப்பார்த்துப் பிரசங்கித்து வந்தார். அபிரயங்களில் எடுத்து அவலட்சணமாயிருந்ததோ அதை அந்தக்கண்ணாடியே அவருக்குக்காட்டியது. அவரிடத்தில் ஒரு தூர்வழக்கம் இருந்தது. அது பேசும்போது அடிக்கடி இருந்து இருந்து தோளை நெளித்துநெளித்துக் குலுக்குவதேயாம். அது மஹா அவலட்சணமென்பதை அவருக்கு ஆசாரியராயிருந்த கண்ணாடி இடித்திடித்துப் பலமுறை கூறியும் அவ்வழக்கம் அவரைவிட்டுச் சிக்கிரத்தில் அகலவில்லை. தாம் பிரசங்கிக்கும்போது தமது தோளுக்கு நோக்கக் கூர்மையான ஈட்டி ஒன்றைத் தொங்கவிட்டுவைத்தார். தாம் மறந்து எப்போதாவது தோளை உயர்த்திக் குலுக்கும்போது ஈட்டியின் முனை அவருடைய தோளை உதிரும் பெருகும்படி காயப்படுத்தி அவரைத் திருத்திவந்தது; ஈட்டி என்கிற இக்கொடிய ஆசிரியர் அவரை வெகு சிக்கிரத்தில் சீர்ப்பித்திவிட்டனர். பிறகு வெகுநாள்வரையில் அவ்வாசிரியருடைய கொடுத்தொழுவின் குறிகளாகிய வயிச்சை பிரசங்கியருடைய புஜங்களைவிட்டகலவில்லை. நயம்பட அநேகஉதாரணங்களுடனும் மேற்

கோள்களுடனும் பிரசங்கிப்பதற்காக அவருக்குமுன்னிருந்த விந்துவா
 ன்களுடைய கிரந்தங்களைப் பெல்லாம் வாசித்து அவற்றின் சாராம்சங்களை
 ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டிய அவசிய மிருந்தபடியினால் அவற்றை
 பெல்லாம் அவர் அயர்விலா ஊக்கத்துடன் வாசித்துணரத் தலைப்பட்
 டார். இந்தப்படி வாசிக்கையில் மனம் ஒருமைப்பட்டு வேறு விஷயங்
 களில் நாடாமலிருப்பதற்காக நில அறை ஒன்றை ஏற்படுத்திக்கொ
 ண்டி அவ்விடத்தில் கூச்சல் முதலியது கேளாதபடி நிம்மதியாய் வாசி
 த்துவந்தார். சிலமாதங்கள் வரையில் இப்படி அப்படி வெளியேபோ
 காமல் விடாது வாசித்துக்கொண்டே இருப்பதற்கு அவர் ஒரு தந்திரம்
 செய்தார். இது யாவரும் விவக்கத்தக்கது. அவர் தம்முடைய முகத்
 தையும் சிரசையும் அவலட்சணமாய்ப் பாதிவரையில் சவுளம் செய்து
 கொண்டார். இந்தப்படிபார்ப்பதற்கு அவலட்சணமாயிருக்கும்படி
 முகத்தையும் சிரத்தையும் செய்து கொண்டபடியால் என்ன அவசி
 யமான வேலையிருந்தபோதிலும் வெளியே போவதற்குக் கூடாமை
 யாயிருந்து வாசிப்பு ஒன்றிலேயே அவர் மனதைச்செலுத்தக் கூடிய
 வராயிருந்தார்.

“முயற்சிதன் மெய்வுருத்தக் கூலிதரும்.”

என்கிறபிரமாணம் பொய்யாகா தானபடியால் அவர் விரும்பியபடி
 பிரசங்கவிஷயத்தில் மஹா பிரசித்தியடைந்தது மன்றிச் சொல்வன்
 மையில் அவருக்குச் சமானாதிகம் ஒருவரும் கிடையாதென்கிற பெ
 ரும்புகழையும் அடைந்தனர்.

பலரும் கேட்டுவியக்குமாறு பிரசங்கிப்பதில் பிரசித்தியடைய
 அவாக் கொள்ளுவோர் இப்பெரு காவலரது சரித்திரத்தை நன்கு
 ணர்ந்து அறிந்துகொள்வது யுத்தம். ஒரு காரியத்தை நாம்செய்யத்
 தொடங்குகையில் எவ்வளவு பிரதிகூலங்கள் பிரதமத்தில் உண்டா
 கின்றனவோ அவ்வளவும் நமக்குப் பின்பு பெருத்த இன்பத்தைப்
 பயப்பதற்கான நற்குறிகளென்றெண்ணி அவற்றிற்குப் பின்னிடாமல்
 கருமத்தில்முயல்வது தான் மானுஷிகம்.

“ இன்னாமை யின்பமெனக் கொளினுருத்தன்
 னெண்ணர் விழையுஞ் சிறப்பு.”

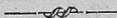
ஒருவன் தொழில் செய்யுமிடத்து இடையூறுகளாகவரும் துன்பத்
 தைத் தனக்கு இன்பமாக நினைத்துக்கொள்ளுவானாயின் அதனால்
 தன்னுடைய பகைவர்களும் நன்கு மதிப்பதற்கு ஏதுவாகிய பெரு

ம் புகழுண்டீரகும் என்று பொருள் பட நாயனார் கூறிய அமுதத்திருவாக்குக்கு டிமாஸ்தெனிஸ் என்னும் புலவர் சிகாமணி தக்க உதாரணமாயினார்.

இந்து தேசத்துப் புராதன சரித்திரங்களையும் வாசுத்தறியுமிடத்து ஊக்கமுடைமையும் மடியின்மையும் பூரணமாகப் பெற்ற சத்புருஷர்கள் தாங்கள் எண்ணிய விஷயம் அருமைபினும் அருமையதாயிருக்கினும் அதனை இயுதியில் எய்தப்பெற்றார்களென்பது இனிது விளங்குகிறது.

“ஊழையுமுப்பக்கங்காள் பருல வின்றித்
சாழாதஞந்து பவர்.”

விடாமுயற்சி செய்பவர்கள் ஊழ்வீனையையும் புறங்காண்பார் என்றுரைத்த முதுமொழிகளுக்கேற்றக மார்க்கண்டேயர் காலனைவென்றதும், பகிரதன் ஆகாசங்கையைக் கொண்டுவந்ததும் உலகுஅறிந்த விஷயங்களாகும்.

வாய்மைமனிதனுக்கு இயல்பான குணமென்பதும்,
ஜனசமூக வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாத
தென்பதும்.

எவ்வகைப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை ஒருவன் அடையப்பெற்று நெய்யினும் பிறருடைய உதவியில்லாவிடத்து அவன் உலகத்தில் தனித்திருந்து இல்வாழ்க்கையினாலாகிய இன்பத்தை நுகர்ந்து உயிர்வாழ்வது அரிது. பெருஞ்செல்வமுடையான் பிறருடைய உதவியில்லாமலே எத்தகுதிய இன்பத்தையேனும் நுகரக்கூடாதோ என்னின், நுகருதல்கூடாது என்பதே அறிஞர்துணிவு. பெருஞ்செல்வமுடையான் அதிக இன்பத்தை நுகர அவாக்கொள்ளுங்காலத்துத் தனது செல்வத்தைப் பலருக்கும் பிரதிபலனாகத்தந்து அவர்களுடைய உதவியைப் பலமுதத்தாலும் பெற்றுவருகின்றனென்பதை நாம் அனுபவ சித்தமாகக்காண்கிறோம். அங்ஙனம் பிறருக்குச்செல்வத்தைப் பிரதிபலனாக வழங்குவதற்குச் சக்தியற்றவன் அவர்களுடைய உதவியைப்பெறாமல் இன்பத்தை இழக்கின்றான். இதுதான் செல்வமுடையானுக்கும் வறியவனுக்கும் உள்ளபேதம். இதனால் நமது உலகவாழ்க்கை இன்பத்துக்கு ஏனைபோருடைய உதவி அத்தியாவசியமென்பது உரதலா மலகம்போல் விளங்குகின்றது. உலகவாழ்க்கையை விட்டொ

ழிந்த துறவிகள்முதலிய துயேர்க்குப் பிறருடைய உதவியேண்டி வதில்லையே என்போமாகில், அவர்களும் தேக உபாதைகளை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக இவ்வாழ்வானது துணையை நாடுகின்றார்களென்பது.

“தறந்தார்துக்குத் தவ்வாதவர்க்கு யிறந்தார்துக்கு
யில்வாழ்வானென் பான் றுணை.”

என்னும் பொதுமறை வாக்கிபத்தால் இனிது விளங்குகிறது. ஏகசக்சிராதிபதியாய்த் தனி அரசுசெய்யும் மஹாராஜன் முதல் கடைப்பட்ட குடியானவன் ஈராகவும், துண்ணறிவுபெற்ற சல்யிமான்முதல் மந்தமதியினனாகிய கயவன் ஈராகவும், உலகவாழ்க்கையை முற்றத்தறந்த தவகிமுதல் உலகவாழ்க்கையையே சதமென மதித்திருக்கும் உலோகாயிதன் ஈராகவும், புஜபல பாக்கிரமம்பெற்ற சுத்தவீரன்முதல் அதிபலஹினன் ஈராகவுமுள்ள யாவரும் பால்பா உதவியினாலேயே உலகத்தில் உயிர்வாழ்ந்து வாழவேண்டியதாயிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்குத்தான் ஜனசமூகவாழ்க்கை என்றுபெயர். மேற்கண்ட அனைவரையும் ஒருங்குசேர்த்து ஒருவருக்கொருவர் உதவிபுரிந்துவரும்படி செய்வதற்கும், ஜனசமூகவாழ்க்கை நடைபெற்று ஒங்குவதற்கும் தக்கதோர் கருவியேண்டியதல்லவா? வாய்மை என்னும் ஒன்றையே ஜகதீசன் அக்கருவியாக அமைத்து வைத்திருக்கின்றனர். வாய்மை என்பது மெய்மையாகும். வாய்மை என்னும்பதம் வாயினிடத்து உண்டாதல் என்றுபொருள்படும். அந்தப்பதம் மெய்மை அல்லது உண்மை என்னும் அர்த்தத்தில் ஆன்றோரால் உபயோகிக்கப்பட்டுவருவதை யோசித்துப்பார்க்கையில், மனிதனுடைய வாயினிடமாக இயற்கையில் உண்டாகிவெளிப்படுவது மெய்மையேயன்றிப் பிறிதன்று என்பது தெளிவாய்விளங்குகிறது. ஆகவே, மெய்யுரைத்தல் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றதென்றும், பொய்யுரைத்தல் நமது இயற்கைக்கு ஏற்றது அன்றென்றும், வாயைக்கொண்டு நாம் வசனிக்க்கும் ஒவ்வொருவார்த்தையும் மெய்யாகவே இருந்தல் வேண்டுமென்றும் மானிடலட்சண சாஸ்திரிகள் அபிப்பிராயங் கொள்ளுகிறார்கள். நம்முடைய இயற்கைக்கு ஏற்றதைச்செய்வது அதிக சலபமென்பதையும், ஏலாதவற்றைச்செய்வது அதிக கஷ்டமானதென்பதையும் ஒருவரும் மறுக்கார். இரண்டுகாலால் நடப்பது ஒவ்வொருவனுக்கும் இயற்கை. இரண்டுகால்களையும் மேலே தூக்கிக்கொண்டு இர

ன்கிரங்களிஞ்ஞலும் கழைக்கூத்தர்களைப்போல நடப்பது நமது தேசத்தவலட்சணத்துக்கு விரோதமாதலின், அது எவ்வளவு மஹாகஷ்டமான காரியமாயிருக்கிறதோ அதுபோல், மனித இயல்புக்கு விரோதமாய்ப் பொய்யுரைக்கும்போது இன்னினினிடத்தில் இன்னின்ன சமயத்தில் இன்னின்னபொய்யை இன்னின்ன விதமாகக்கூறியிருக்கின்றோ மென்பதையெல்லாம் ஞாபகத்தில் பதித்துவைத்து வருத்தமுற்றுப்பெரும்பயனை அடைவதைக்காட்டினும், மானிட இயற்கைக்கு ஏற்றவாறு சுலபமாய் வால்தவத்தைப்பேசிச் சொற்பயணியடைந்து சுகித்துவாழ்வதே அகி உத்தமம் என்பதை எப்படிப்பட்ட பெரும் பொய்யனும் ஒருகாலத்தில் ஒப்புக்கொள்ள நேரிடும். ஆகவே உலகத்தில் மனமொழி மெய்களினால் வருந்திப்பாடுபட்டுப் பயணியடைபத்தக்க சகல தொழில்களிலும் பொய்யுரைத்துச் சீவிப்பது மஹாகஷ்டமானதொழில் என்பதை ஒவ்வொருவரும் ஞாபகத்தில் வைப்பாராக. இயற்கையில் மனிதன் பொய்யுரைப்பவனென்றே வாதிக்கும் சில மனோதத்துவ சாஸ்திரிகளைமறுக்க இன்னும் இரண்டொரு நியாயங்களைக்காட்டுகிறோம்.

மெய்யுரைத்தல் மனிதனுக்கு இயற்கை என்பதற்கு அனேக திருஷ்டாந்தங்களுள.

“ தன்றுபிணியோர் தறந்தோரடங்காதோர்
கன்றுஞ்சினமனத்தோர் கல்லாதவரினையோர்
ஒன்று முறைமையுணரா தவர் மகளீர்
என்று மீவர்மந்தணத்திலெய்தப்பெழுதாரே.”

பெரும்பிணியாளர்கள் மனவலியற்றவர்களானபடியாலும், துறவிகள் ஒருவருடைய தயவை எதிர் பாராதவர்களானபடியாலும், அடங்காதவர்கள் வரையறைக்குட் படாதவர்களானபடியாலும், பெருங்கோபமுடையவர்கள் தம்மை மறந்தவர்களானபடியாலும், கல்லாதவர்கள் இதரகிதர் தெரியாதவர்களானபடியாலும், இளைஞர்கள் மனோதிடமற்றவர்களானபடியாலும், விவகாரவுணர்ச்சியற்றவர்கள் இன்னதைச் சொன்னுலிப்படியாகுமென்பதை உணராதவர்களானபடியாலும், மாதர்கள் பேதமையை அணிகலமாகக் கொண்டவர்களானபடியாலும் உண்மையை மறைக்காமல் சொல்லிவிடத் தக்கவர்களாகைபால் மேலைய எண்மரும் இரகசியம்பேசும் ஆலோசனை சபையில் இருத்தல் கூடாது என்று ஐந்தாம் வேதமாகிய ஸ்ரீமஹாபாரதத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதை யோசிக்கும்படித்து, உண்மையை மறைப்பதற்கு ஒருவன் மனவலியைக்கொண்டு அதிக பிரயாசைப் படவேண்டியதாயிருக்கிறதென்றும், மனவலி நீங்கியவிடத்து உண்மை இயற்கையாய் வெளிப்படுமென்றும் தெளிவாய்விளங்குகிறது.

சுலபமானதொழில்கள் அனேகமிருக்கப் பொய்யுரைத்தலென்னும் மஹா அநீமையானதொழிலைச் செய்யத்தலைப்படுகிற ஒருவனே நாம் பேதை என்று பரிதப்பிப்பதேயன்றி அவனிடத்திற் சினங்கொள்ளுவதற்கிடமில்லை. ஏனெனில் இவ்வளவு அருமையான தொழிலைச் செய்தும் அவன் தான் எண்ணியவாறு இறுதியில் பயனையாவது அடைகின்றானா? அந்தோ! இல்லையே. இல்லையே. இயற்கைக்கு விரோதமாகக் காலை மேலே தூக்கிக்கொண்டு கரங்களினால் நடப்பவன் தன்னைமறந்து அயர்ந்து வீழ்ந்து வருந்துதல்போல் மானிடலட்சணத்திற்கு ஏலாதபொய்யுரைத்தலை மேற்கொண்டொழுகுபவன் தலை தடுமாறியீழ்ந்து அவமானப்படுவதை நாம் உலகிற் கண்கூடாகப்பார்க்கின்றோம்.

ஒருநிலை ஒரு தனிகள் இருந்தான். அவ்வூரில் எவனெவன் எந்தெந்தச் செய்கையில் ஏனையோரைக் காட்டினும் மிகச் சிறந்தவனே அவனுக்குப் பரிசு அளிப்பதாக அத்தனிகள் பொதுவாய் விளம்பரம் பிரசித்தஞ்செய்து யாவரையும் ஒருபெருஞ் சபாமண்டபத்தில் கூட்டிவைத்தான். அவ்விளம்பரத்தின்படி, கல்வி-சங்கீதம்-கைத்தொழில் முதலிய சத்விஷயங்களில் அதிக பாண்டித்தியம் பெற்ற சன்மார்க்கர்களும் கொலை-களவு முதலிய தீயகாரியங்களில் மிக வல்ல துன்மார்க்கர்களும் வந்து மேற்படி சபாமண்டபத்தில் ஒருங்குகூடித் தத்தம் பிரதாபங்களை உரைக்கலாயினர். அங்கு கூடினவர்களுக்குள் நற்செய்கைகள் - தீச்செய்கைகள் ஆகிய இவ்விருவகைச் செயல்களில் மிகச் சிறந்தவராயிருந்தவர்களுக்குத் தக்கபடி அக்கனவான் பரிசளித்து அனுப்பிக்கொண்டிருக்கையில், ஒருவனெழுந்து ஒ தனிகரே! பொய்யுரைப்பதில் என்னிலும் மிக்கார் ஒருவருமில்லர், யான் புத்திதெரிந்தது முதல் இது காறும் பொய்யுரைத்தே ஜீவித்துவருகிறேன், ஆகையால் அந்தச்செய்கையில் பரிசுபெறுதற்குரியவன் யானே என்று தன் பிரதாபத்தைக்கூறினான்; இதைக் கேட்டமாதிரத்தில் அந்தத்தனிகள் அவனைப்பார்த்துப் பேதாய்! இதுகாறும் நீ பொய்யுரைத்து வந்ததெல்லாம் இப்போது அவலமாய் முடிந்தது. புத்தி தெரிந்ததுமுதல் இது காறும் நீ பொய்யுரைத்தே ஜீவித்துவந்தாயென்கிற ஒரு மெய்யை இப்போது உரைத்தனை, ஆகையால் நீ பரிசுபெறுதற்குரிய காலத்தில் உன்பாண்டித்தியம் பாழ்பட்டது, என்று அவனை ஒட்டித்தூத்தினான். அங்கிருந்த யாவரும் அவன் பேதமைக்காகப் பரிதப்பித்துக்கைகொட்டி நகைத்தனர். ஆகவே எந்தத் தீச்செய்கையை ஒருவன் செய்து தப்பித்துக்கொண்டுவந்தாலும் வரலாம். பொய்யன்மாதிரம் தப்பிப்பிழைப்பது அரிதரிது. அதற்குக்காரணம் பொய்யுரைத்தல் மானிடலட்சணத்துக்கு எவ்வளவும் ஏற்றதல்லாமையேயாம்.

(இன்னும்வரும்.)

மூளையினாலாகத்தக்க வேலையும் அதை நடத்தும் விதமும்.

தேகத்திலுள்ள எல்லா உறுப்புகளும் இயங்குவதற்கும், இவ்வி யக்கத்தினால் நமக்குண்டாகும் சகல உணர்ச்சி பேதங்களுக்கும் மூ னையே பிரதானமானது. அதை ஆன்மாவின் நிலையென்று மனோகத் துவ சாஸ்திரிகள் கூறுவர். தேகத்திலுள்ள கரணங்கள் - தத்துவங் கள் முதலிய யாவற்றினும் அது மிகவும் சிறந்ததென்பது-தேகத்தின் எல்லாப் பாகங்களினும் மிகவும் திண்ணியமண்டை ஒடு அல்லது கபால த்துக்குள் கடவுள் அதை அமைத்துவைத்திருக்கும் அருமையினாலே யே தெளிவாய் விளங்குகிறது. "நான் நிலைக்கிறது நெஞ்சிலிருக்கிறது, வாயில் வரவில்லை." "அவன் வயிற்றைக்கிழித்தால் வாரடைக்கும் அ கூடாங்கிடையாது." என்னும் சாதாரண பழக்கச்சொற்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு, மூளையினுடைய அருமைப்பாட்டையும், சகல எண்ணங் களுக்கும் அதுவே உற்பத்தி ஸ்தான மென்பதையும் புராதன இந்துக் கள் அறிந்திலரென்று சில நவீனசாஸ்திரிகள் கூறுகிறார்கள். லலா டஸ்தானம் - பிரம்மரந்திரம் - துவாதசாந்தம் என்னும் பதப்பிரயோ கங்களையும், "எண்சானுடம்புக்கும் சிரசேபிரதானம்." என்னும் பழமொழியின் தத்துவார்த்தத்தையும், சகல விபாதிகளுக்கும் தைலவர்க்கங்களைக்கொண்டு சிரசில் பிரயோகிக்க வேண்டியதென்று இந்துக்களின் ஆயுள்வேதம் முறையிடும் உண்மைகளையும் அவர்கள் உணர்ந்திலர்போலும். வீனைய எல்லா உறுப்புகளையும் இயக்கத்தக்க ஆன்ம நிலையும், உணர்ச்சி ஸ்தானமும், எண்ணமுதிக்கும் ஆதிபிட மும் சிரசென்பதை அறிந்தே நம்மனோர் சிரசைப் பிரதானமாகக் கொண்டார்கள்.

விடாது வருத்தி வாசிப்பதினால் மூளையின் சக்தி அதிகரித்துப் புத்தி விசாலப்படுகிறது. அதனால் மூளை எவ்வளவுங் கெட்டுப்போ கிறதில்லை; தேக அசௌக்கியத்தினாலும், மனோவியா கூலங்களினாலும், பயம் - திகில்முதலிய சங்கடங்களினாலுமே மூளை வெகுசாய்க் கெட்டுப்போகின்றது.

புருசே என்பவர் சொல்லுகிறசங்கதியாவது.—சேனையில் காப்ட்ட டெனியிருந்த தாவர்னீர் என்பவர் - தேகாரோக்கிய ஸ்திதியிலிருக்கையி ல், கெட்ட சமாச்சாரமடங்கிய ஒரு கடிதத்தை வாசிக்கையிலே இடி விழுந்தாற்போல் அசைவற்று நின்று, பாரிசவாய்வுகண்டு, பேசச் சக்தியற்றவரானார். சில நாளைக்குப்பின்பு சொஸ்தமாகிவருகையில், அவருடைய மனைவியினிடத்திலிருந்து ஒருகடிதம் வந்தது; அதை வாசித்தவுடனே உதிரம் தலைக்கேறிப் பேச்சற்று, அசைவற்று, அறிவுகெட்டு மூன்றுதினத்தில் இறந்துபோனார். அவருடையதலைமைப் பரிசோதித்துப்பார்க்கையில், தலைபிலுள்ள இரத்தநாடிகளில் உதிரம் அடைத்துக்கொண்டு மூளையில் சிறு கட்டிகள் எழும்பியிருந்தன.

இத்தியாதி அனுபவப் பிரசித்தமானகாரியங்களை வாசிக்கும் போது மூளைக்கீட்டுப்போவதற்குக் காரணம் மனோவியாகூலத்தை விளைக்கத்தக்க தோற்றங்களென்றே தெரியவருகிறது. வருந்தி வாசிப்பதினாலேயே மூளை கெட்டுப்போகிறதென்பது சாஸ்திர அயுத்தம், தேகத்தை ஆரோக்கிய ஸ்திதியில் வைத்துக்கொண்டும், போஜனம் உட்கொண்டவுடனே ஒருமணிநேரம் வரையில் மூளைக்கு அதிகவேலை தராமலும் மாத்திரம் இருப்போமாகில் எவ்வளவு பிரயாசைப்பட்டு நாம் வாசித்தல்முதலைய மனோவேலைகளைச் செய்துகொண்டுவந்தாலும் மூளை கெட்டுப்போவதற்கிடமிராது. காலக்கிரமம் தப்பிப் போஜனம் உட்கொள்ளுவதினாலும், அயிதமாய்ச் சாப்பிடுவதினாலும் சாப்பிட்டவுடனே ஆசோதையின்றி மனோவேலையில் பிரவர்த்திப்பதினாலும், வியாகூலங்கள் முதலிய சஞ்சலங்கள் மனதைக்கவர வொட்டுவதினாலுமே தான் மூளை கெட்டுப்போய் அகாலமரணம் நேரிடுகிறது.

உலுத்த குணம்.

ஒருவன் புண்ணியவசத்தால் செல்வத்தைப்பெற்ற விடத்துத் தானும் அனுபவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடாமலும் அதைப் பூதம் போல் காத்திருப்பதன்ற பயனென்? அதைத்தான் நன்றியில் செல்வமென்று விவேகிகள் வெறுப்பது. உலுத்தன்-அதிகசெலவாளி ஆகிய இவ்விருவரும் ஒருவிதத்தில் குற்றமுடையவர்களேயாயினும் அதிகசெலவாளியின் பொருள் நாற்புறமும் பரவுகின்றபடியால் அந்த தசாஸ்திர சித்தாந்தப்படி, தான் கெட்டாலும் அவனால் ஏனையோர் பலன்டைவதற்கு இடமிருக்கிறது. ஜனசமூகவாழ்க்கைக்கு உலுத்தனைப்போல் உதவியற்றவன் எவனுமில்லை.

“சத்துவக்கு மின்பமறியார் கொறமுடைமை
ஈவத்திழக்கும் வன்கணவர்.”

தம்முடைய பொருளைப் பிறருக்கு வழங்காமல் அதனாலாகிய பிரயோசனத்தை யிழக்கும் அருளற்றவர்கள் ஈகையினால் விளையும் மகிழ்ச்சியை அறியமாட்டார்கள்போலும்? என்று பொருள்பட தெய்வப் புலவர் கூறியுளார். தன்னுடைய தேகத்துக்குப் பெரும் காப்பாயிருந்த கவசகுண்டலங்களையும் ஆன்மாவுக்கு அருந்துணையாயிருந்த பெரும் புண்ணியத்தையும் ஈகையாக வழங்கிய காணலும், “பெல் லாவறுமுலைச் சுவைதொறும் சுவைதொறும்பால் காணாமற் குழவிதாய் முக நோக்க மனைவியென்முக நோக்கயாறுநின்றுக நோக்கிவந்தனன்குமுணை.” என்று தன்னை வந்தடுத்த வித்துவானுக்குத் தன் இன்னுயிரையுங் கொடுக்கப் பின்னிடாத குமுணனும், சுக்கிராசாரியாகிய மந்திரி வேண்டாமென்று கூறியதையுந் தடுத்து “இன்னுயிரேனுங் கொள்ளதற்ற கொடுப்பது நன்முல்.” என்று துணிந்து பூதானங்கொடுத்த மஹாபலியும் ஈத்துவக்கும் இன்பத்தை அறிந்தவர்களென்றே தெரியவருகிறது.

ஒருநிலப் பரிம உலுத்தனெருவனிருந்தான். அவனுடைய உலோபத்தன்மையை அறியாமல் அவனிடத்தில் ஒரு சங்கீதவித்துவான் பரிசுபெறக்கருதி ஒருநாள் காலையில்சென்றான். அவனைக் கண்டமாத்திரத்தில் உலுத்தன் முகமன்கூறி அவனை ஒருபுறம் இருத்தி, ஐயா! பாடலாம் என்றான். அப்புலவன் வஞ்சினியின்றி சங்கராபரணம் - கம்போதி-தோடி-தன்னியாசி-பியாகடம்முதலிய அருமையான இராகபேதங்களைக்கொண்டு கல்லுங் கரைந்துருகுமாறு, அன்று சூரிய அஸ்தமனவரையில்பாடி, நெடுகவறண்டு இளைத்தான். உலுத்தனே இடையிடையே எழுந்து அகத்துக்குட்சென்று ஆகாரங்களை அருந்திவந்து பாட்டைச் செவியார விடாது கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவ்வித்துவான் இளைத்துச் சோர்வதைக்கண்ட வன்னெஞ்ச உலுத்தன் தன்னுடைய வேலைக்காரனைவிளித்து, அடா! ஒரு பெரியதட்டில் ஆயிரம் பூவராகளையும் டீஜாடி சால்வையையும் எடுத்து வை என்றான். இதைக்கேட்ட புலவன் மனவெழுச்சியுடன் பைரவி-கல்யாணி-பூபாளம்முதலிய இன்னும் மஹா அருமையான இராகங்களைக்கொண்டு இராத்திரி பன்னிரண்டு மணிவரையிலும்பாடி மெய்சொர்ந்தான். அதுவரையிலாவது போதும் என்று சொல்லாமல் உலுத்த சிகாமணி தன் வேலைக்காரனைமீண்டும் விளித்து, அடா! அந்தத்தட்டில் நான்குகாசிப் பீதாம்பரங்கள்-இரண்டுஜுதை கடகங்கள்-இருபது கல்லிழைத்த பதக்கங்கள்-பத்துமோதிரங்கள், இவற்றையும் எடுத்து வை என்று கூவினான். இதைக்கேட்ட புலவன் அயர்வுகீங்கி சூரியோதயம்வரையில் சிறந்த பிடித்துக்கொண்டு மனக்களிப்புடன் கேதாரகொளமுதலிய இன்னும் மூத்த இராகங்களைப் பேராசையால்பாடி மூர்ச்சையானான். பிறகு எழுந்து புலவன் கனவானே! இனி என்னால் முடியாத, எனக்கு விடைதரவேண்டும் என்றான். அதற்கு உலுத்தன்-ஐயா! தங்கள் அதிகபிரயாசை எடுத்துக்கொண்டீர், கல்லது, போய்வாரும் என்றான். இதைக்கேட்டு, நிற்கவும் சக்தியற்ற புலவன் பிரமித்து ஒன்றுந் தோன்றாமல் தெருவாயிற்படிவரையில் உலுத்தன் முன்னும் தான் பின்னுமாகச்சென்றபோது, உலுத்தன்-கல்லது, போய்வாரும் என்று மீண்டும் சொல்லித்திறுப்பினான். இதைக்கேட்ட சங்கீதவித்துவான்-வெட்கத்தையும் விட்டு, மகாப்பிரபு! ஒன்றுமில்லாமல் அஹப்பிஷ்டிகிறே, பெரியதட்டும் சால்வைகளும் பூவராகளும் ஆபரணங்களும் என்னயமுடிந்தன? என்று வாடியமுகத்தோடுகேட்டான். அதற்கு அந்த பரிம உலுத்தன் -ஓய்! நீர் என்ன எனக்குச்செய்தது? என்காதுக்கு இனிப்பாய் ஏதோ சிலவற்றை நீர் சொன்னீர், உம்காதக்கு இனிப்பாய் ஏதோ சிலவற்றை நான் சொன்னேன்; நான் உமக்குவாரிக்கொடுக்க நீர் என்ன எனக்கு வாரிக்கொடுத்தது? போம், போம், என்று துரத்திக் கதவைச் சாத்திக்கொண்டான்.

ஆகையால் உலுத்தனிடத்தில் அன்பு-அருள் ஆகிய இவைமருந்துக்கும் கிடையா. ஈகை உள்ளானிடத்து அவை பூரணமாய்க் குடிக்கொண்டிருக்கும்; ஏனெனில்;

“அன்பிலாரெல்லாம் தமக்குரிய ரன்புடைய ரன்புமுரியர் பிறர்க்கு.”